

Mihai Eminescu

Considerat „Luceafarul poeziei romanesti”, Mihai Eminescu a ridicat limba romana pe culmile expresivitatii, reusind sa-i scoata in evidenta valoarea si bogatia de mijloace de exprimare si frumusetea, astfel ca poeziile sale nu se pot traduce in nici o alta limba care sa redea delicatetea trasaturilor sufletesti sau frumusetea naturii.

„In opera sa, poezie si proza, codrul, marea, raul, luna, sunt idei, divinitati, nu fenomene; fenomen este doar omul” asa cum spune George Calinescu. Conceptia e adanc taraneasca. Taranul respecta natura si legile ei fara sa intervina cu brutalitate in esenta ei.

Poetul nostru national a vazut lumina zilei la 15 Ianuarie 1850, in Botosani, ca fiu al caminarului Gheorghe Eminovici si al Ralucai Eminovici, fiica stolnicului din Joldesti

Invata acasa primele notiuni, apoi intre 1858-1866 urmeaza gimnaziul din Cernauti. Aici, la moartea dascalului sau de literatura, scrie poezia „La mormantul lui Aron Pumnul”, apoi publica in revista „Familia” poezia „De-as avea”.

Insetat de a cunoaste viata, natura, sub toate aspectele, urmeaza diverse trupe de teatru pe drumurile tarii, culegand materiale pentru creatia sa de mai tarziu.

Intre 1869-1872- se afla la Universitatea din Viena unde o intalneste pe Veronica Micle si se imprieteneste cu Ioan Slavici.

Intre 1872-1874-este student la Universitatea din Berlin.

La revenirea in tara, lucreaza ca director al Bibliotecii Centrale Universitare.

Il cunoaste pe Ion Creanga. Intre cei doi se va naste una din cele mai desavarsite prietenii cunoscute in istoria noastra literara.

Publica la revistele „Junimea”, „Convorbiri literare”, ziarul „Timpul”.

In 1883 se imbolnaveste grav, iar in 1899 la 15 Iunie se stinge din viata la sanatoriul Dr. Sutu din Bucuresti.

Criticul literar George Calinescu spune: „Astfel se stinge cel mai mare poet pe care l-a ivit si-l va ivi vreodata, poate, pamantul romanesc. Ape vor seca in albie si peste locul ingroparii va rasari padure sau cetate si cate o stea se va vesteji pe cer in departari, pana cand acest pamant sa-si stranga toate sevele si sa le ridice in teava subtire a altui crin de taria parfumurilor sale”.